

Pääkirjoitus

Timo Kalliokoski

Kulttuuri-, opiskelija- ja järjestölehtien taivaalla on purjehtinut synkkiä pilviä. Tiedämme kaikki HYY:n talouden surkean tolan, joka on heijastellut ainejärjestötoimintaan viimeisinä vuosina muun muassa järjestölehtituen lakkauttamisena. Siitä on saanut kärsiä myös *Synkoopin* toiminta. Myös HYY:n oman perinteikkään *Ylioppilaslehden* tulevaisuus oli viime syksyn budjettineuvotteluissa vaakalaudalla; tällä kertaa selvittiin rankoilla leikkauksilla. Niin ikään Taiken kulttuurilehtituen piiristä tiputettiin tänä vuonna eri kokoisia kulttuurilehtiä – joitakin mainitakseni taidekritiikkiin erikoistunut *Mustekala*, runouslehti *Tuli & Savu* ja yli satavuotias ruotsinkielinen *Astra*. Vaikka näiden aviisien toiminnan horjuminen ei välittömästi vaikutaakaan *Synkoopin* toimintaan, lehtemme luovii kulttuurilehtien ja opiskelijalehtien välimaastossa ja ehdottomasti hyötyy elinvoimaisesta kulttuurijournalismin kentästä.

Valoa ja varmuutta tämän lehden toimintaan tuo kuitenkin Suomen Kulttuurirahaston lokakuun 2024 haussa myöntämä kahden vuoden apuraha, jonka haki *Synkoopin* edellinen päätoimittaja Sasha Mäkilä. Otamme rahoituksen vastaan onnellisen kiitollisina ja pyrimme tuomaan opiskelijakuntaan, musiikialalle ja lehtikentälle innostavia, kiinnostavia ja tarpeellisia avauksia. Pitelet kädessäsi nyt 155:ttä *Synkooppi*a, jonka myötä saan kunnian aloittaa päätoimittajakauteni.

Tämän lehden teema on, ehkä kyllästyemisenkin asti kuultu, *jäätyneen musiikin* metafora. Hauskasta sattumasta törmäsin kielikuvaan ensi kertaa selaillessani lukiolaisena antikvariaatissa Kyösti Ålanderin kokonaisesitystä *Rakennustaide renessanssista funktionalismiin* (1954). Kirjakaupan pölytyneen niteen kansilehdeltä huomasin hämmästykseni musiikkivaikuttaja ja säveltäjä Seppo Nummen omistuskirjoituksen ystävälleen. Nummi myös siteeraa saksalaisfilosofia ja kirjoittaa kuulakärkikynällä:

Musiikin jäätynyt muoto on arkkitehtuuri
– Lessing

Sitaatti asettaa rakennustaiteen säveltänteelle alistaiseen asemaan. Joka tapauksessa eri aikoina hiukan erilaisin tavoin sanoiksi puettu rinnastus on kiehtova ja toimii teemaattisena lähtökohtana tälle numerolle. Taiteidenvälisiä teemoja on luvassa *Synkoopin* sivuilla myös jatkossa.

Jäätyneen musiikin metaforaa hyödyntää muuten Esa-Pekka Salonen tuoreehkossa orkesteriteoksessaan *Tiu* (2023), joka sai Suomen-ensiesityksensä viime jouluna RSO:n konsertissa Musiikkitalossa. Salonen kertoo koettavansa tuottaa musiikillisesti takaisinpäin kulkemisen kokemuksen, joka on ”niin helppoa fyysisessä tilassa mutta niin mahdollonta musiikissa”. Tämän hän tekee ensisijaisesti upottamalla musiikkiinsa palindromisia rakenteita. Teos on kaikessa paukkeessaan ja aikakäsitystä muljauttavassa muodossaan hieno kymmenminuuttinen ajatusleikki.

Kun naputtelin lehden kirjoituskutsua, toivoin, että metaforista teemaa tulkittaisiin myös konkreettisemmin. Näin toden totta tapahtuikin: Aino Lyran kirjoituksessa päästään syventymään Kantomaanpään kylän jäätyvän kosken sointeihin ja sen merkityksiin paikallisille. Antti Ikonen kehittelee esseessään jäätyneen musiikin metaforaa ja pohtii, mitä merkitystä eri tavoin soivilla rakennuksilla on. Metaforien hämmäisyydestä on kyse myös Touko Mannerin ja allekirjoittaneen katkelmallisessa keskustelujutussa, jossa arkkitehti Juha Leiviskän musiikkisuhte tulvii rakennuksen muotoisen pohdinnan läpi sitaatteina. Tarjolla on lisäksi pakinaa, lyhytproosaa ja liuta arvioita Oscar-elokuvista *Musica nova* -festivaalin konsertteihin. Tuttuun tapaan Vironkadun kummitus raottaa *Synkooppi*-lehtien arkistoa. Antoisia lukuhetkiä!